

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.II.20.252/2025/8.

A felperes:

(felperes neve) (lakcím.)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Melléthei-Barna Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Keresztes Gergő Márk ügyvéd, iroda 1. címe)

Az alperes:

(alperesi napilap neve) Szerkesztősége (szerkesztőség címe.)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd, iroda 2. címe)

A per tárgya:

Sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság neve és megfellebbezett határozatának a száma:

Szolnoki Törvényszék 6.P.20.265/2025/12.

A fellebbező fél és a fellebbezés sorszáma:

Az alperes, 6.P.20.265/2025/14.

Í T É L E T

Az ítéltábla a felperes meg nem engedett ellenkérelem-változtatását elutasítja.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a keresetet elutasítja.

Mellőzi az alperes elsőfokú perköltség, valamint le nem rótt elsőfokú eljárás illeték megfizetésére kötelezését.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 996 600 (kilencszázkilencvenhatezer-hatszáz) forint első- és másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy a jelen ítélet meghozatalától számított 60 napon belül fizessen meg 36 000 (harminchatezer) elsőfokú, valamint 48 000 (negyvennyolcezer) fellebbezési eljárási illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A tényállás

[1] Az alperes az (alperesi napilap neve) Szerkesztősége, melynek a lap nyomtatott változatában feltüntetett impresszumában lévő címe (szerkesztőség címe), míg kiadója a (X) Zrt., amelynek székhelye – szintén az impresszumban feltüntetett módon – (kiadó székhelye) szám.

[2] Az alperes az (alperesi napilap neve) című napilapban 2025. február 5. napján „Tisztogató a /párt neve/ vezetésében?” megjelölt írásában a felperesről azt tette közzé, hogy annak idején „(politikus 1. neve) főtanácsadója volt és ő tartotta a kapcsolatot a (politikus 2. neve) kormánnyal is. Aztán korrupciós ügyek miatt kellett felelnie 2010 után, végül felmentették.”

[3] A felperes képviselője útján a 2025. március 5-én kelt és 6-án ajánlott küldeményként postára adott ajánlott, tértivevényes postai küldeményként helyreigazítási kérelmet adott fel. A helyreigazítási kérelme megszólításában az (alperesi napilap neve)

Szerkesztőségét és (főszerkesztő neve) főszerkesztőt tüntette fel, ugyanakkor a tértivevényen kézbesítési címként a (kiadó székhelye) szám alatti címet jelölte meg, amely a kiadó (X) Zrt. székhelye. A postai tértivevény tanúsága szerint a megküldött helyreigazítási kérelmet 2025. március 12-én az alperes kiadójának a székhely címén, a kiadó egy arra jogosult személye meghatalmazottként átvette.

[4] A felperes helyreigazítás iránti kérelme arra irányult, hogy a sérelmezett cikkben megjelent írás kapcsán tegyék közzé; az alperes valótlanul állította és híresztelte, hogy a felperes egykor (politikus 1. neve) főtanácsadója volt és a (politikus 2. neve) kormánnyal is ő tartotta a kapcsolatot. Valótlanul állította és híresztelte továbbá, hogy a felperesnek korrupciós ügyek miatt kellett felelnie.

[5] Az alperes a jogszabály által meghatározott határidőn belül nem tett közzé helyreigazító közleményt, a felek között kommunikációra nem került sor.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[6] A felperes 2025. április 1. napján előterjesztett keresetlevelében sajtóhelyreigazítás iránti keresetet terjesztett elő, amelyben kérte az alperes kötelezését a helyreigazító közlemény közzétételére az alábbiak szerint:

[7] „Az (alperesi napilap neve)ban a 2025. február 5. napján „Tisztogató a /párt neve/-vezetésben?” címmel megjelent írásban valótlanul állítottuk és híreszteltük, hogy (felperes neve) egykor (politikus 1. neve) főtanácsadója volt, és a (politikus 2. neve) kormánnyal is ő tartotta a kapcsolatot. Valótlanul állítottuk és híreszteltük továbbá, hogy (felperes neve)nek korrupciós ügyek miatt kellett felelnie.”

[8] Kérte az alperes kötelezését, hogy a helyreigazító közleményt a kifogásolt cikkel azonos betűmérettel, félkövér betűtípussal az (alperesi napilap neve) című napilap 7. oldalán jelentesse meg 5 napon belül, kommentár nélkül „(felperes neve)vel kapcsolatos valótlan híresztelés miatt helyreigazító közlemény” felvezetéssel. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze a sajtótermékért szerkesztői felelősséget viselő jogi személyt, az alperes kiadóját, azaz a (X) Zrt.-t az ügyvédi munkadíjból és készkiadásból álló perköltség megfizetésére a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet (továbbiakban: IM rendelet) alapján.

[9] A felperes kereseti kérelme jogcímeként a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 10. §-át, és a 12.§ (1) és (2) bekezdését jelölte meg. Hivatkozott arra, hogy az előzetes helyreigazítással kapcsolatos eljárást lefolytatta, az alperes azonban a helyreigazítási kötelezettségének nem tett eleget, erre figyelemmel a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 495. § (1) és (2) bekezdése, továbbá a Pp. 496. § (1) és (2) bekezdése alapján a sajtóhelyreigazítási per kezdeményezésére irányuló kereset benyújtására jogosult volt.

[10] A felperes utalt arra, hogy a sérelmezett cikk őt nevesíti, személyét egyértelműen beazonosíthatóvá teszi, ezért a PK.13. számú állásfoglalás alapján a sajtó-helyreigazítási per felperese lehet. Hivatkozott a PK.13. sz. állásfoglalás II. pontjában foglaltakra is, tekintve, hogy ő a jogszabályi rendelkezések figyelembevételével járt el, amikor az alperesi szerkesztőséghez címzett kérelmével megtartotta a Pp.495.§ (1) bekezdésében meghatározott előzetes eljárási rendet.

[11] Érdemben előadta, az alperes perbeli közleménye olyan kijelentést fogalmazott meg, amely arra utalt, hogy a felperes, mint a /párt neve/ Párt vezetésében tevékenykedő személy korábban (politikus 1. neve) főtanácsadója volt, illetve a baloldali liberális kormányral kapcsolatot tartott. Utalt továbbá az írás arra is, hogy korrupciós ügyek miatt kellett felelnie. A felperes állította, egyik sérelmezett kijelentés sem felel meg a valóságnak. (politikus 1. neve) (időszak jelölése). között volt Budapest főpolgármestere, mely időszakban a felperes még 2-22 éves volt, amely önmagában kizárja azt, hogy az akkori főpolgármester főtanácsadója lett volna.

[12] (politikus 2. neve) (időszak megjelölése) között volt a Magyar Köztársaság miniszterelnöke. Ebben az időszakban a felperes 16-21 éves volt és a (Y) Egyetemen tanult, semmilyen politikai tevékenységet nem végzett, önkormányzatnál nem dolgozott, önkormányzat és kormány között kapcsolatot nem tartott. Ugyancsak valótlanul állította a sérelmezett cikk, hogy a felperesnek korrupciós ügyei voltak, illetve azt is, hogy emiatt felelnie kellett volna. A valóság ezzel szemben az, hogy a felperessel szemben soha semmilyen ügyben, így korrupciós ügyben sem indult büntető eljárás, felelősségét nem állapította meg soha, semmilyen bíróság. Felperes álláspontja szerint a vele hozzátartozói viszonyban álló (személy neve) volt az, akivel az alperes összetévesztette felperest. E hibát észelve a (X) Zrt. kiadásában megjelenő más vármegyei hírportálok módosították e tárgyú írásait, elismerve a tévedésüket anélkül, hogy a felperesnek külön sajtó-helyreigazítási pert kellett volna indítania velük szemben. A felperes hangsúlyozta, az általa kifogásolt alperesi kijelentések nem vélemények, hanem hamis tényállításnak minősülnek, így az állandó bírói gyakorlat szerint helyreigazításnak van helye. A felperes által kifogásolt tényállítások valóságtartalmát az alperes köteles bizonyítani.

[13] Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Perköltség igényét a 17/2024. IM rendelet 2.§ (1) bekezdés a) pontja alapján áfával növelten kérte megállapítani azzal, hogy a kereset feldolgozására és az ellenkérelem elkészítésére fordított ügyvédi munkaórát összesen 8 órában jelölte meg. Csatolta továbbá az alperessel kötött megbízási szerződést, amely munkaóránként 65 000 forint + áfa ügyvédi munkadíjat rögzít a jogi képviselő részére.

[14] Az alperes ellenkérelmében egyrészt hivatkozott arra, hogy a felperes a Pp. 495.§ (1) bekezdése szerint a pert megelőzően a sajtó-helyreigazítási kérelmet 30 napon belül nála nem terjesztette elő. A felperes keresetleveléhez csatolta a helyreigazítási kérelmet és annak feladóvevényét, amelyből megállapítható, hogy a felperes a helyreigazítás iránti kérelmét nem az alpereshez, hanem az alperesi sajtószerv kiadójának székhelyére küldte. A felperes csatolta a keresetleveléhez az impresszumot is, amelyben egyértelműen el van különítve egymástól a szerkesztőség és a kiadó címe. Miután a felperes helyreigazítási kérelme a sérelmezett cikk megjelenésétől számított 30 napos jogvesztő határidőn belül nem érkezett meg az alperes címére, így elenyészett az a joga, hogy igényét sajtóperben

érvényesíthesse, emiatt alperes kérte a kereset elutasítását. E védekezése alátámasztásaként hivatkozott a Kúria Pfv.IV.20.780/2023/4. számú és Pfv.20.349/2021/3.számú precedens határozataiban foglaltakra, amelyek kapcsán hangsúlyozta, a kiadónak küldött előzetes helyreigazítási kérelem nem pótolja a sajtószerv pert megelőző kötelező felhívását. Amennyiben a felperes nem a megfelelő címre küldi a helyreigazító közleményt, nem tekinthető úgy, hogy a jogosult határidőben kért helyreigazítást, mivel a téves címzés miatt a sajtószerv nem értesülhetett az igényről. Ugyancsak hivatkozott a Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.736/2009/3. számú jogerős ítéletében foglaltakra, amely szerint a kereset elutasítását eredményezi, ha a pert megelőző helyreigazítási kérelmet még a sajtótermék kiadójánál, de a keresetet már a jogszabályi rendelkezés szerint a szerkesztőség ellen terjesztik elő.

[15] A kereseti kérelem érdemét illetően azzal védekezett, hogy a kifogásolt közlések aktuális közéleti vitához kapcsolódnak, az alperes által közölt cikk az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdéséből fakadóan egy társadalmi vitához járul hozzá.

[16] Utalt arra is, hogy az Smtv. 10.§-a szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy megfelelően tájékoztassák a helyi, országos és európai közélet ügyeiről, valamint Magyarország polgárai és a magyar nemzet tagjai számára jelentőséggel bíró eseményekről. A média rendszer egészének feladata a hiteles, gyors, pontos tájékoztatás az ilyen ügyekről és eseményekről.

[17] Hivatkozott az Alkotmánybíróság 34/2017. (XII.11.) AB határozatában foglalt indokolásra, mely szerint a sajtónak elsőrendű alkotmányos feladata a közérdekű információ, köztük a közéleti szereplők megnyilatkozásainak terjesztése. Így különösen fontos, hogy a sajtó a közvita számára releváns körülményekről minél szabadabban számolhasson be. A 3217/2020. (VI.19.) AB határozatban foglaltakat is kérte figyelembe venni, rámutatva arra, hogy a politikai viták keretében elhangzott állítások fő szabály szerint még akkor is véleménynyilvánításként értelmezendők, ha és amennyiben formálisan a bizonyíthatósági teszt alkalmazásával tényállításnak értékelhetők. A PK.12. számú állásfoglalás II. pontja alapján a sajtó-helyreigazítás iránti igény elbírálásánál a sajtóközleményt a maga egészében kell vizsgálni. A kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni, a sajtóközlemények egymással összetartozó részét összefüggésükben kell értékelni, és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is. Alperes végül hivatkozott az Alkotmánybíróság 31.07/2018. (IV.9.) AB határozatban foglalt indokokra, mely szerint a politikai vitákban a tényállításokra vonatkozó, a jogszerűtlenség megállapíthatósága tekintetében megengedő teszt alkalmazására csak szűk körben van lehetőség, vagyis a tényállítás alkotmányjogi fogalmát megszorítóan kell értelmezni.

[18] Az elsőfokú bíróság ítéletében a rendelkező részben foglalt szövegű helyreigazító közlemény közzétételére kötelezte az alperest az (alperesi napilap neve)ban 2025. február 5. napján „Tisztogató a /párt neve/-vezetésében?” címmel megjelent írásban foglaltakkal kapcsolatban. Rendelkezett továbbá a feljegyzett illeték viseléséről, illetve kötelezte az alperest 1 939 104 forint elsőfokú perköltség felperes részére történő megfizetésére.

[19] Határozatának indoklásában megállapította, hogy a Pp. 495. § (1) bekezdése szerinti előzetes eljárás megtörténtét kellett vizsgálni az ügyben elsődlegesen. E körben rögzítette, az alperes kiadója, a (X) Zrt., melynek székhelye az alperes 2025. február 5-i lapszámának impresszumában is feltüntetésre került, a szerkesztőség helyi címe mellett. Tényként rögzítette, a felperes bizonyítottan a kiadó székhelyére küldte meg a helyreigazítási kérelmét az alperes szerkesztőségének címezve. A kézbesítési igazolással az is bizonyított, hogy azt a kiadó megbízottja átvette. Ebből következően egyetértett a felperes okfejtésével abban, hogy mivel a kiadó meghatalmazottja átvette a küldeményt, úgy az kézbesítettnek minősül, és arról a kiadónak tájékoztatnia kellett volna az alperest, hogy lehetővé tegye 5 napon belül a helyreigazító közlemény közzétételét. Mivel a kiadó is szerkesztői felelősséggel bír, továbbá az alperes által nem cáfoltan az alperesi szerkesztőség esetében is a cikkek központi szerkesztéssel jönnek létre, így a kiadó is felelős azért, hogy nem teljesült a felperes helyreigazítás iránti kérelme, azt nem közölték. A kézbesítés hiánya tekintetében ezért nem foghatnak helyt az alperes érvei.

[20] Az alperes ellenkérelmében hivatkozott eseti döntésekkel kapcsolatosan kiemelte, a perbeli esetben nem küldték vissza a felperes helyreigazítási kérelmét, tehát azt megkapták, annak tartalmát megismerték és ezt követően intézkednie kellett volna az alperesnek a helyreigazításról. Az ügy érdekében is alaposnak találta a keresetet, mivel az alperes valótlanul állította a felperes főtanácsadói minőségét (politikus 1. neve) mellett, valamint az az állítás is valótlan, hogy a (politikus 2. neve) kormánnyal is ő tartotta a kapcsolatot. A felperesről állított valótlan tények alkalmasak továbbá politikai „karaktergyilkosságra”, mivel a felperest kedvezőtlen színben tüntették fel.

[21] Az alperes által hivatkozott alkotmánybíróági döntéssel kapcsolatosan rámutatott, a sajtónak valóban alkotmányos feladata a közérdekű információk közvetítése, a közéleti szereplők megnyilatkoztatásának, álláspontjainak terjesztése, azonban ez nem történhet olyan formában, hogy személyiségi jogot sértő valótlan tényeket közöljenek.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[22] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján, melyre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdés c) és d) pontjaiban jelölte meg.

[23] Jogorvoslati kérelmében mindenekelőtt kiemelte, a bíróság tévesen jogerősítette az elsőfokú ítéletet, mivel a fellebbezési határidő utolsó napja július 5-re esett, amely munkaszüneti nap volt, ezért a határidő az azt követő munkanapon, július 7-én járt le, ezen a napon pedig a fellebbezés benyújtásra került. Az ügy érdemét illetően kifejtette, az elsőfokú bíróság

a Pp. 495. § (1) bekezdésének megsértésével találta megalapozottnak a felperes keresetét.

A Pp. 495. és 496. §-ainak egybevetéséből okszerűen az következik, hogy a perben alperesként álló személytől kell helyreigazítást kérni a felperesnek. A sajtóhelyreigazításra pedig a sajtó szerv kötelezett, melynek fogalmát a Pp. 495. § (1) bekezdésének és az Smtv. 12. § (2) bekezdésének összevetésével kell megállapítani.

Kiemelte, a sajtótermék kiadója nem azonos a sajtótermék szerkesztőségével. A felperes akkor járt volna el a Pp. szabályai szerint, hogyha az (alperesi napilap neve) szerkesztőségének címzett sajtóhelyreigazítási kérelmet a (szerkesztőség címe) szám alatti címre küldi, amely egyébként a felperes által becsatolt sajtóterméken is szerepel, melytől elkülönítve került feltüntetésre a kiadó budapesti székhelye. Hivatkozott a Pp. 495. §-ához fűzött kommentárra, mely szerint a 30 napos határidő elég kell, hogy legyen arra a felperesnek, hogy a szerkesztőség pontos nevét és címét kiderítse és a sajtó-helyreigazítási kérelmet közvetlenül a szerkesztőségnek küldje meg. Ez azonban a fenti okokból következően nem is okozhatott nehézséget.

[24] Eseti döntésekre utalva rámutatott, a sajtószerv kiadója nem minősül a sajtó-helyreigazítási perben sajtószervnek, az ő címére megküldött helyreigazítási kérelem nem tekinthető szabályszerűnek. A perbeli esetben a papír alapú impresszum világosan és egyértelműen rögzíti az alperes levélcímét, minden kétséget kizáróan elhatárolja a kiadó levélcímétől.

[25] Hangsúlyozta továbbá, a bíróság méltányos eljárása nyilvánvalóan nem terjedhet annak elfogadásáig, hogy a felperes meg se kísérelje annak valószínűsítését, hogy az előzetes kérelem nyilvánvalóan helytelen címezése ellenére kérelme eljutott a kifogásolt közlést hordozó sajtótermék szerkesztőségéhez.

[26] Kifejtette továbbá, hivatkozott arra a felperes, hogy az alperes részére megküldött helyreigazítási kérelmet a kiadó címén meghatalmazott vette át, amelyből az a következtetés vonható le, hogy e személy megfelelő alakiségű meghatalmazással rendelkezett az alperestől a küldeményeinek átvételére. Az elsőfokú bíróság azonban e körben a felperesre kedvezően állást foglalni csak akkor tudott volna, amennyiben a hivatkozott meghatalmazást a felperes bizonyítékként csatolja, ami nem történt meg. Ezen okirati bizonyíték áttanulmányozása nélkül önmagában a meghatalmazotti átvétel ténye nem támasztja alá a felperes által állítottat, hiszen az történhetett akár tévedésből, vagy figyelmetlenségből is. Egyebekben megjegyezte a felperes által megjelölt postai küldeményhez kapcsolódó feladóvevényen, kézbesítési igazoláson nem a felperes neve és címe szerepelt.

[27] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokaira figyelemmel. Álláspontja szerint az alperes fellebbezésében megalapozatlanul hivatkozik arra, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 495. § (1) bekezdésének megsértésével találta megalapozottnak a felperes keresetét. Kiemelte az alperes, illetve a kiadó a felperes részére a helyreigazítás iránti kérelem kézhezvételét követően nem jelezte, hogy a kérelem nem a szerkesztőség postai címére került megküldésre. A Posta a helyreigazítás iránti kérelmet tartalmazó küldemény tértivevényét a felperesnek azzal kézbesítette vissza, hogy a címzett meghatalmazott útján a küldeményt átvette, azaz kézbesítési akadály nem merült fel. Az a körülmény, hogy a szerkesztőség impresszumában feltüntetett címe helyett a kiadó impresszumában ugyancsak feltüntetett székhelyére került megküldésre a helyreigazítási kérelem, nem jelenti azt, hogy az előzetes kötelező eljárás nem került lefolytatásra. Az impresszumban feltüntetett kiadó székhelyén ugyanis a helyreigazítás iránti kérelmet átvették, a tértivevényen a meghatalmazott szerepel átvevőként. Nem illetéktelen személy, hanem a szerkesztőség nevére érkező küldemények átvételére jogosult személy volt az, aki a helyreigazítás iránti kérelmet átvette. Illetéktelen személynek a Posta

nem is kézbesíti az ajánlott tértivevényes levelet. E körben utalt a 335/2012. (XII.4.) Korm. rendelet 19. §-ában foglaltakra, amely részletesen szabályozza a postai küldemények átvételére szóló meghatalmazás alaki és tartalmi kellékeit. Nem vitatottan a szerkesztőség címeként a helyreigazítás iránti kérelemben feltüntetett címen az alperes kiadójának székhelyén átvételre került a helyreigazítás iránti kérelem, amely nem illetéktelen személy, hanem a Pp. 499. § (1) bekezdése második mondata szerinti, a sajtótermékért szerkesztőségi felelősséget viselő jogi személy részére került megküldésre. Aki egyébként a Pp. hivatkozott rendelkezése alapján a perköltség megfizetésére kötelezhető. Álláspontja szerint ebből az következik, hogy a napilap kapcsán a kiadó, mint jogi személy nem csak jogi, hanem szerkesztői felelősséget is vállalt, hiszen soha nem vitatta, hogy ő maga lehetne az alanya a Pp. 499. § (1) bekezdés második mondata szerinti, a szerkesztőségi felelősséget viselő természetes, vagy jogi személyt érintő perköltség kötelezésnek.

[28] Kiemelte továbbá, a szerkesztőség címét sem a hatósági nyilvántartásnak, sem a sajtótermék impresszumának nem kell tartalmaznia. A hatósági nyilvántartás nyilvános adatként ugyanis kizárólag a sajtóterméket alapítók és kiadók nevét és elérhetőségét, valamint a sajtótermékek elnevezését tartalmazza. A sajtótermékek impresszuma pedig kizárólag a kiadó nevét és székhelyét, valamint a kiadásért felelős személy nevét, továbbá a szerkesztésért felelős személy nevét tartalmazza a törvény szerint.

[29] A bírói gyakorlat szerint továbbá csak abban az esetben nem tesz eleget a jogosult a kötelező előzetes eljárást előíró törvényi rendelkezésnek, hanem az impresszumban közölt adatokat tünteti fel a postai küldeményen és ezért a postacím nem azonosítható jelzéssel küldi azt vissza. A perbeli esetben ugyanakkor az impresszumban feltüntetett egyik címre, a kiadó székhelyére küldte meg a helyreigazítás iránti kérelmet a felperes, amit a Posta nem is kézbesített vissza a feladó részére, a cím azonosítható volt és a küldeményt át is vette a címzett.

[30] Álláspontja szerint alaptalanul hivatkozik az alperes fellebbezésében a Pp. 279. § (1) bekezdés megsértésére is. A perbeli iratok egyértelműen igazolják, hogy a meghatalmazott, azaz az arra jogosult képviselő vette át a helyreigazítás iránti kérelmet a szerkesztőség részéről. A körben hangsúlyozta, az alperes az elsőfokú eljárás során nem hivatkozott arra, hogy a meghatalmazás nem lett volna szabályos, továbbá, hogy tévedés, vagy figyelmetlenség történt a helyreigazítás iránti kérelem meghatalmazott általi átvétele során, továbbá a bizonyítási érdek e körben az alperesi oldalon nyugszik.

[31] Köztudomású tényként említette, hogy a (X) Zrt-nél központi szerkesztés folyik, a szerkesztés nem helyi szinten történik. Így a szerkesztőségi felelősséget viselő személynek lehet tekinteni a kiadót. Minderre figyelemmel megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése során nem követett el olyan hibát, amely az anyagi jogi felülbírálat körében alapot adna az elsőfokú ítélet megváltoztatására.

[32] Ellenkérelméhez csatolta a Debreceni Ítéltábla a Pf.I.20.293/2025/5. számú jogerős döntését, amely teljes mértékben alátámasztja jogi álláspontját.

[33] Másodlagos fellebbezési ellenkérelmeként kérte az alperes fellebbezésében megjelölt perköltség mérséklését atekintetben, hogy a megjelölt 4 munkaórát 1 munkaórára

csökkentse az ítéltábla. A 2025. augusztus 4-én megtartott, másodfokú tárgyaláson előterjesztett módosított ellenkérelmében az alperes másodfokú perköltségigényének teljes elutasítását kérte a tárgyaláson előadott indokok alapján.

Az ítéltábla döntésének indokai

[34] A fellebbezés alapos.

[35] A felperes a 2025. augusztus 4. napján megtartott másodfokú tárgyaláson a korábban írásban előterjesztett fellebbezési ellenkérelmének alperesi másodfokú perköltséggel kapcsolatos részét megváltoztatta és az ellenkérelemben megjelölt, a perköltség leszállítására irányuló kérelme helyett az alperes perköltségigényének teljes elutasítását kérte. E kérelme a Pp. 373. § (1) bekezdése szerinti meg nem engedett ellenkérelem-változtatásnak minősül, ezért azt az ítéltábla elutasította.

[36] Az ügy érdemét illetően az ítéltábla álláspontja a következő:

[37] A Pp. 370. §-a egyértelműen meghatározza, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezés során milyen körben bírálhatja el az elsőfokú bíróság ítéletét. A felülbírálati jogkör az adott kérdés vizsgálatának és minősítésének joga, amely magában foglalja az elsőfokú bíróság döntésének a megváltoztathatóságát. A Pp. 369. §-a a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének típusait határozza meg és azt is szabályozza, hogy a felülbírálati jogkör milyen keretek között gyakorolható. Alapvető, hogy a fellebbezés okát és annak indokait a félnek egyértelműen meg kell határoznia és ezzel kell kijelölnie a másodfokú bíróságtól kért jogvédelem tárgyát és körét (Pp. 371. §). Mind a fellebbező félnek, mind ellenfelének tisztában kell lennie azzal, hogy milyen okból, az elsőfokú eljárás konkrétan milyen cselekményeit sérelmezve terjesztette elő a fellebbezést, és csak ez jelölheti ki a másodfokú jogvita kereteit, az ilyen tartalmú fellebbezés, illetve ellenkérelem alkalmazkodik a tisztességes eljárás követelményéhez.

[38] A fellebbezés tartalmát illetően az új Pp. rendelkezései szerint továbbra is a fellebbező fél kötelezettsége annak határozott megjelölése, hogy a jogorvoslat során a másodfokú bíróság milyen döntést hozzon, a kifogásolt rendelkezést vagy annak valamely részét mennyiben és milyen okból változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül (Pp. 371. § b) pont), továbbá azt az anyagi vagy eljárási jogszabálysértést is meg kell jelölnie, amire a fellebbezését alapítja [Pp. 371. § d) pont].

[39] A jelen ügyben az alperes fellebbezési kérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 495. § (1) bekezdésének megsértésével találta megalapozottnak a felperes keresetét. Kiemelte, hogy a felperesnek a perben alperesként szereplő személytől kell előzetesen helyreigazítást kérnie. Jelen ügyben a felperes a sajtóhelyreigazítás iránti kérelmét nem az alperesi szerkesztőség, hanem a kiadó címére küldte meg, így annak átvétele szabályosan kézbesített felhívásnak nem minősül, e körben nincs helye méltányos értelmezésnek.

[40] A Pp. 495. § (1) bekezdése szerint a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló törvény szerinti helyreigazító közlemény közzétételét az érintett személy vagy szervezet az általa vitatott közlemény közzétételétől számított harminc napon belül írásban kérheti a médiaszolgáltatótól, *a sajtótermék szerkesztőségétől* vagy a hírügynökségtől (a továbbiakban együtt: sajtószerv). A határidőt megtartottnak kell tekinteni, ha a helyreigazítás iránti kérelmet legkésőbb e határidő utolsó napján *a sajtószerv címére* ajánlott küldeményként postára adták. E határidő elmulasztása esetén igazolásnak nincs helye.

[41] Az Smtv. 12. § (1) bekezdése szerint, ha valakiről bármilyen médiatartalomban valótlan tényt állítanak, híresztelnek vagy vele kapcsolatban való tényeket hamis színben tüntetnek fel, követelheti olyan helyreigazító közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlés mely tényállítása valótlan, illetve megalapozatlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben és ehhez képest melyek a való tények.

[42] A Pp. 496. § (1) bekezdése alapján, ha a helyreigazítás közzétételére irányuló kötelezettségét a sajtószerv határidőben nem vagy nem a helyreigazítási kérelemnek megfelelően teljesíti, a helyreigazítást igénylő ellene pert indíthat a helyreigazító közlemény közzététele iránt. Ha a perindítást nem előzte meg a sajtószerv előtti kötelező előzetes eljárás, a bíróság a keresetlevél visszautasításával egyidejűleg tájékoztatja a felperest az előzetes eljárás feltételeiről.

[43] A felperes jelen ügyben az Smtv. 12. §-a szerinti helyreigazítási közlemény közzétételét a törvényben meghatározott időn belül kérte, melynek teljesítésére a szerkesztőséget hívta fel, azonban azt a szerkesztőség helyett az alperes kiadójának címére juttatta el. Tekintettel arra a tényre, hogy a felperes által is csatolt impresszumból egyértelműen elkülöníthető a szerkesztőség és a kiadó címe, az lett volna a szabályszerű eljárás, ha a felperes a szerkesztőség címére küldi a kérelmét.

[44] Sajtótermék esetén helyreigazítás iránti kérelmet a sajtószervnél kell előterjeszteni, amelynek a törvény szerint a médiaszolgáltató, a sajtótermék szerkesztősége vagy a hírügynökség tekintendő. Az igényt érvényesítő felperes kötelezettsége, hogy már a helyreigazítási kérelem előterjesztése előtt felderítse az anyagi és eljárási szabályok által meghatározott médiaszolgáltatót, szerkesztőséget, ellenkező esetben a kereset elutasításra kerül – így pl. akkor, ha a pert megelőző helyreigazítási kérelmet még a sajtótermék kiadójánál, de a keresetet már a jogszabályi rendelkezések szerint a szerkesztőség ellen terjeszti elő –, méltányos értelmezés ebben a részben kizárt (Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.736/2009/3.). Ugyancsak hasonló megállapítás található a BDT.2015/3372. szám alatt közzétett eseti döntésben. A sajtóhelyreigazítási per csak akkor indítható, ha a jogosult határidőn belül helyreigazítási kérelmet nyújtott be a szerkesztőséghez. Nem tesz eleget a jogosult a kötelezettségének, ha nem az impresszumban közölt adatokat tünteti fel a postai küldeményen (Kompakt Kommentár, szerkesztette: Völcssey Balázs, Pp. 495. §-hoz fűzött magyarázat, cb) pont).

[45] E körben megjegyzi az ítéltábla, hogy a felperes alaptalanul hivatkozott fellebbezési ellenkérelmében a Győri Ítéltábla Pf.20.281/2013/3. számú határozatára, mely szerint elfogadható a sajtótermék szerkesztőjéhez címzett, de a kiadónak küldött

sajtóhelyreigazítási kérelem a per megindítása előtt. Ebben a tekintetben az a lényeges a felperes érvelése szerint, hogy az alperes tudomására jusson a kérelem, amely a perbeli esetben a meghatalmazott útján történő átvétellel megvalósult. Alperes azon magatartása, hogy utóbb nem jelezte az értesülés hiányát, a polgári jogi alapelvekkel ellentétes magatartásnak minősül. Az ítéltábla álláspontja szerint a hivatkozott határozatban alapul szolgáló tényállás a perbelitől eltérő, ezért az ott levont jogi konzekvencia sem irányadó, mivel jelen perben a felperes által becsatolt impresszumból egyértelműen elkülöníthető a szerkesztőség és a kiadó pontos címe, a hivatkozott jogeset szerinti hiányos impresszumtól eltérően.

[46] A Kúria Pfv.IV.21.990/2016/4. számú döntésére figyelemmel kétségtelen, hogy a jogszabályi eljárásnak megfelel az az előzetes kérelem, amely tartalmazza, hogy mely sajtótermék, mely cikkének, mely közlését kifogásolja a kérelmező, továbbá a körülményekből *alappal feltételezhető*, hogy az előzetes kérelem jogszabályban meghatározott címzettjéhez eljutott a levél. Ugyanakkor az ítéltábla álláspontja szerint – egyetértve az alperes fellebbezésében foglaltakkal – a bíróság méltányos eljárása nem terjedhet ki annak elfogadásáig, hogy a felperes meg se kísérelje annak valószínűsítését, az előzetes kérelme a nyilvánvalóan helytelen címzése ellenére ténylegesen eljutott a kifogásolt közlést hordozó sajtótermék szerkesztőségéhez.

[47] Az előbbiekre figyelemmel az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre az általa megállapított tényekből ([35] bekezdés), hogy bár a felperes a helyreigazítási kérelmet az alperes kiadójának budapesti székhelyére küldte meg, ugyanakkor mivel azon címzettként az alperes szerkesztőjét és szerkesztőségét jelölte meg, az előzetes eljárás megfelel a Pp. előírásainak.

[48] A Pp. illetőleg az Smtv. idézett rendelkezései alapján egyértelmű, hogy nyomtatott sajtótermék esetén a sajtótermék szerkesztőségének nevére és címére kell eljuttatni a sajtóhelyreigazítási kérelmet. Ennek a törvényi előírásnak nem felel meg az, ha a kérelmet a szerkesztőség, illetve a főszerkesztő nevének megjelölése mellett, de a sajtótermék kiadójának címére küldi meg a helyreigazítást kérő, különösen akkor, amikor a sajtótermék impresszumából a két cím pontosan elkülöníthető. Abból a tényből, hogy a levelet a kiadó átvételre jogosult meghatalmazottja átvette, nem következik, hogy ez a kérelem a szerkesztőség tudomására jutott. Az átvételre jogosult meghatalmazott ugyanis a feltüntetett címből alappal következtethetett arra, hogy a levélküldemény a kiadó részére került megküldésre, ezzel ellentétes állápontra sem a feladóként megjelölt /párt neve/ pártból, sem pedig a címzettként megjelölt, a kiadóhoz tartozó szerkesztőségből nem kellett következtetnie, mivel a küldemény külsőn semmilyen más egyéb utaló jel nem volt. Az a tény, hogy az átvételt követően a kiadó nem jelezte a felperesnek, tévesen került részére megküldésre a sajtóhelyreigazítási kérelem, nem mentesíti a felperest azon mulasztása alól, hogy a küldeményt nem a megfelelő címre küldte meg. Kétségtelen, hogy jóhiszemű magatartásnak minősült volna a téves kézbesítésről történő tájékoztatás az alperes kiadója részéről; a perben nem álló kiadó ezzel kapcsolatos esetleges mulasztása ugyanakkor nem érinti a jelen perben előterjesztett kereset elbírálását.

[49] Az ítéltábla a fentiekben kifejtettekre tekintettel nem ért egyet a felperes fellebbezési ellenkérelme 20. pontjában az Smtv. 1. § 7. pontja, 8. pontja illetőleg 21. § (1) bekezdésének értelmezésével, amely szerint egyaránt médiatartalom szolgáltatónak minősül a

szerkesztőség, illetve a kiadó is, és ezért szabályos eljárásnak minősül a kiadó részére megküldött sajtóhelyreigazítás iránti kérelem is.

[50] A fentiekből következően iratellenesen rögzítette az elsőfokú ítélet indokolásának [8] bekezdése utolsó mondatában, hogy a felperes levelét az alperes szerkesztősége 2025. március 12. napján átvette, ezért az ítéltábla e tekintetben a tényállást korrigálta. Megjegyzi az ítéltábla, e tényt maga a felperes sem állította keresetlevelében, pusztán az volt a jogi álláspontja, hogy a kiadó meghatalmazottja a szerkesztőségnek szóló küldemények tekintetében is meghatalmazottnak tekintendő.

[51] Szintén tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság – a felperes jogi álláspontjával

egyezően –, hogy a Pp. 499. § (1) bekezdésében foglalt szabályból következően a szerkesztői felelősséget viselő jogi személy, a kiadó a kézbesítés tekintetében is meghatalmazottnak tekintendő. E szabály ugyanis kizárólag a perköltség viselésére vonatkozó speciális rendelkezés a perbeli jogképességgel egyébként nem rendelkező szerkesztőség tekintetében annak érdekében, hogy a jogképességgel rendelkező kiadó kötelezhető legyen a perköltség, illetve az állam által előlegezett költség viselésére, mert ennek hiányában a szerkesztőség jogképességének hiánya megakadályozná a pénzben marasztaló ítéleti rendelkezés végrehajthatóságát. E kiegészítő, speciális – kizárólag a perköltség és állam által előlegezett költség viselésére vonatkozó – rendelkezést nem lehet azonban akként értelmezni, hogy az felülírná a Pp. 495. § (1) bekezdésének rendelkezéseit.

[52] A felperes fellebbezési ellenkérelméhez csatolta a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.293/2025/5. számú ítéletét, amely a felperesi állásponttal egyezően foglalt állást a kézbesítés tekintetében. Kiemeli e tekintetben az ítéltábla, hogy abban az ügyben – jelen ügytől eltérően – az alperesi képviselő az elsőfokú eljárásban nem tette vitássá, illetve nem cáfolta, hogy a helyreigazítási kérelmet átvevő személy a szerkesztőség meghatalmazottjaként erre jogosult volt (Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.293/2025/5. számú ítélet 7. oldal [24] bekezdés).

[53] A jelen ügyben azonban e körülményt az alperes már az elsőfokú eljárásban is vitatta (6.P.20.265/2025/10. számú alperesi vizontválasz, 2. oldal 1. bekezdés), amely álláspontját a másodfokú eljárásban is fenntartotta. Megjegyzi az ítéltábla, amennyiben a kérelmet átvevő személyt meghatalmazottnak is lehetne tekinteni, az sem írná felül azt a tételes jogi rendelkezését a Pp. 495. § (1) bekezdésének, hogy a helyreigazítás iránti kérelmet legkésőbb e határidő utolsó napján a sajtószerv **címére** kell postára adni. E törvényi követelménynek a tényszerűen nem a sajtószerv címére megküldött kérelem nem felel meg.

[54] Az előbbiekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperes keresetét érdemi döntéssel elutasította [Kompakt Kommentár, szerkesztette: Völcsy Balázs, Pp. 496. §-hoz fűzött magyarázat, b) pont].

[55] A felperes fellebbezési ellenkérelmében arra az esetre, ha az ítéltábla a fellebbezésnek helyt adva a keresetet elutasítja, kérte az alperes által másodfokú perköltségként megjelölt összeg mérséklését az alperes által megjelölt négy munkaóra helyett

egy munkaóra, mivel álláspontja szerint az áll arányban az alperesi fellebbezés kapcsán kifejtett alperesi képviselői jogi tevékenységgel. A felperes ugyanakkor a saját másodfokú perköltségét az elsőfokú eljárásban F/3. sorszám alatt csatolt megállapodás szerinti összegben, azaz négy munkaóra felszámításával kívánta meghatározni.

[56] Az ítéltábla – tekintettel arra is, hogy mind felperes, mind az alperes egyaránt négy munkaórán jelölte meg a fellebbezés, illetőleg a fellebbezési ellenkérelem kapcsán kifejtett másodfokú képviselői tevékenységét – nem találta aránytalannak az alperes által megjelölt másodfokú perköltség összegét, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdésére figyelemmel a felperest kötelezte az alperes fellebbezési ellenkérelmében megjelölt összegű másodfokú perköltség viselésére a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján.

[57] A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán az alperes által le nem rótt 48 000 forint fellebbezési eljárási illeték megfizetésére a Pp. 101. § (1) bekezdése értelmében a pervesztes felperes köteles, csakúgy, mint a perindításhoz kapcsolódó 36 000 forint összegű, ugyancsak még nem megfizetett elsőfokú eljárási illeték utólagos megfizetésére.

[58] Ennek során a Szegedi Ítéltáblát és a jelen ügyszámot, valamint a felperes adóazonosító számát közleményként kell feltüntetni. Amennyiben az illeték megfizetésére vonatkozó felhívásnak a megjelölt határidőben a kötelezett fél nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az illetékekről szóló törvény rendelkezéseit és az adóigazgatási eljárásokra irányuló jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni [30/2017. (XII.27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés].

Szeged, 2025. augusztus 8.

Dr. Bálint Attila s.k.

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet s.k.

Dr. Béri András s.k.

a tanács elnöke, előadó bíró

táblabíró

táblabíró